

“Si no **aspire**s a tot, no serveix de res treure un disc”

El pop més renovador que es cou actualment a Catalunya respon a la crida No Nem Bé. Allunyada de l'etiqueta “rock català” i admiradora de l'escena independent britànica, la formació que lideren Laura Casas i Marc Mateo va trencar esquemes en guanyar, des de Vilanova i la Geltrú, el IV Concurs de Maquetes Enderrock, i d'aquí al seu primer treball, ‘Unisex’, ja han aconseguit ficar-se els crítics a la butxaca.

No Nem Bé són rabiosament postmoderns. Pel seu talent artístic alternatiu, tenen un peu a la bohèmia; per l'ansia material, a l'establishment. Sincers i desacomplexats, desmenjats i nihilistes, tenen la seva millor basa en les seves cançons. De moment, la crítica ha situat el primer disc, *Unisex*, entre el més innovador de l'ensopit panorama musical català, i la SGAE va guardonar recentment el senzill “Idiota” amb el Premi de la Música a la millor cançó en català.

—Es pot dir que l'èxit ha sorprès la mateixa empresa?

—**MARC MATEO:** Hem tingut el reconeixement que buscàvem quan vam treure el disc, tant de crítica com de públic. Els premis Enderrock i de la Música són difícils de guanyar, però són el resultat de molta feina. Per això ens ha sorprès relativament, perquè quan treballes amb passió és per recollir uns fruits.

—En quina mesura creieu que un premi d'abast estatal com el de l'SGAE us pot beneficiar?

—**M. M.:** Bàsicament en publicitat. Un premi provoca que et donis a conèixer. Fa un any que vam treure el disc, i, com si diguéssim, ja està més mort que viu. Però arran del premi, tornem a estar de promoció.

—I no us facilitaria les coses a l'hora de tocar a la resta de l'estat?

—**LAURA CASAS:** No hi té res a veure. Estem igual que abans. Potser arran del premi les discogràfiques et coneixen més, però d'això al fet que et reconeixin com a grup...

—Us sentiu els precursors d'una nova manera de fer música més arriscada en aquest país?

—**M. M.:** Ni de bon tros, perquè no inventem res. El que fem nosaltres ho fan milers de persones a la resta del món, encara que a Catalunya el ventall pop-rock no estigui gaire ampliat. Nosaltres fem la música que ens agrada. Després, les etiquetes les posarà la premsa. El resultat del disc ha agradat els crítics i prou. Nosaltres no hi entrem, no ens sentim res.

—Li falta un segell propi a la música catalana?

—**M. M.:** Jo crec que ja el té, i és el que han marcat els primers grups de rock en català que van sorgir.

—**L. C.:** Per això no hi ha diversitat, perquè la gent s'acostuma a fixar en els grups que hi ha a dalt. Però també hi ha grups que surten, com nosaltres, i van per unes altres línies, cadascun amb la seva personalitat. Fins ara aquests grups no s'arrisquen massa, però ja tenen una edat i no duraran gaire més.

—**M. M.:** Hi ha d'haver un relleu generacional, però també musical. Els grups d'aquí s'han d'obrir a noves sonoritats, mirar de portes enfora. Aquí, la música està una mica enquistada i tot són *remakes* dels grups que van néixer fa deu anys.

—Us emmiralleu molt més en la música britànica que en el rock en català, oi?

—**M. M.:** Sí, sí. La meua teoria és que la música s'inventa allà, i els grups d'aquí copien els músics d'aquí, amb la qual cosa estàs fent una còpia d'una còpia. Per tant, cada ve-

gada la qualitat serà pitjor. Si ja ens mirem en un mirall que no és sòlid, el que sortirà és una mica llufa.

—Vosaltres copieu directament de la Gran Bretanya?

—M. M.: No es tracta de copiar, sinó de fixar-se. Si et fixes en qualsevol cosa —perquè un no ha nascut sabent fent música—, i la música que escoltes no té una qualitat alta, la teva tampoc no en tindrà. I els grups d'aquí es fixen en els grups de fa deu anys, quan els mateixos

com havien de ser les cançons. L'únic és que s'havia de millorar. En aquest sentit, ell ha estat una de les troballes del disc, perquè ens va aconsellar molt bé. Amb la nostra manera de fer tan marcada, no podia entrar allà i trastocar-ho tot. Però Josep Thió, abans d'integrant de Sopa de Cabra, és músic. I ell no podria estar al servei d'aquest grup fent experiments musicals amb sons com els nostres.

M. M.: S'hi ha implicat al màxim.

les que cantàvem. Estava fet expressament, i va ser un símptoma que *haberlas haylas*. Una altra cosa és que s'hi aposti.

—El repte és ara aconseguir definir un so propi del grup i, al mateix temps, conservar l'heterogeneïtat sonora en les diverses cançons?

—M. M.: Ens fa gràcia la pregunta, perquè justament busquem que les cançons no siguin monòtones, que no n'escoltis tres i ja et sàpigues tot el disc; això sí, tenint un so definit que ens identifiqui com a grup. I és molt difícil de fer; hi ha molt pocs grups que tinguin un segell.

—L. C.: Encara estem investigant sobre el tema. Però ara que comencem a treballar en les noves cançons sabem almenys el que no hem de fer.

—Què no repetireu?

—L. C.: La fragilitat i ingenuïtat dels temes. Passat el temps i viscudes noves experiències, ara no els faria. *Unisex* és un disc molt vitalista i, en canvi, ara som més madurs.

—M. M.: Hi ha hagut una evolució i ja tens un primer disc a l'esquena, en el qual no sabies ben bé com funcionaven les coses. Però saber que es podria millorar i que ara no el faries igual no vol dir que no te l'apreciïs o que en reneguis.

—Al pròxim disc es manifestaran, doncs, canvis significatius?

—M. M.: Sí que es notaran, però no crec que el canvi d'estil sigui total. En tot cas, la manera de fer, d'arranjar, el so serà diferent, més consistent i treballat. Ens cal definir-lo, però no ens posarem a fer trash metal.

—No teniu por que, arran de l'èxit del primer disc, la crítica aboqui massa expectatives en el segon?

—L. C.: Nosaltres ja ho buscàvem, tot això. Buscàvem l'Enderrock, buscàvem aconseguir el premi de la Música i, després, fer gira per jo què sé on. Si no, és que ja et podries morir. A mi no em serveix de res treure un disc si no tinc aspiracions, si no vull guanyar-ho tot, si no ambiciono més coses. Arribar molt alt vol dir estar en boca de tothom i que se't carreguin o t'elevin amb un sospir.

Laura: "La imatge ho és tot. Jo podria cantar el mateix, però si anés rossa potser no funcionaria. No em deixo créixer el cabell perquè sóc intel·ligent i sé que ara no toca ni ens interessa."

que feien aquella música deien que era a un nivell precari. I és normal: era una escena que naixia, no podia ser forta. No es pot comparar l'escena catalana amb l'americana o amb l'anglesa: l'una té seixanta anys i l'altra en té deu.

—Crida l'atenció que el vostre productor sigui Josep Thió, de Sopa de Cabra, perquè les sonoritats dels dos grups no tenen res a veure. Això vol dir que no sou d'aquells grups que s'abandonen als braços del productor?

—L. C.: És que nosaltres tenim les coses molt clares, no som gens influenciables. Quan Josep Thió va entrar, ja teníem un so, un esquema de

Un productor, però, no és forçosament qui et marca el so i t'obliga a tocar una cosa. Com és lògic, ell va deixar que el grup respirés respectant-ne el so i les idees. El productor que imposa és, segurament, aquell que produeix un grup a qui tant li és tot.

—Sou un dels pocs grups catalans liderats per una dona. Com us expliqueu que no n'hi hagi més?

—L. C.: És molt fàcil: si el referent és un noi, sortiran nois. I si les discogràfiques creuen que això funciona, no deixaran de sortir. Evidentment l'Enderrock, al final, va buscar una cosa diferent: érem tres noies,

—En el vostre cas, la crítica ha tingut un paper decisiu, en positiu.

—L. C.: Sí, sí, però la crítica i el públic no tenen res a veure. Potser hagués preferit que la crítica m'esclafés i vendre... De vegades és incompatible que crítica i públic estiguin amb tu, tot i que amb nosaltres no ha passat. No sé quant hem venut exactament, però no hem estat indiferents.

—Si trobeu dificultats per obrir-vos mercats, canviareu de llengua?

—L. C.: Sí, tot pot ser. Nosaltres el que volem —si no, seríem babaus— és arribar al màxim de gent possible i, és clar, obrir-nos mercat en català. Però la gent no hi està massa acostumada, s'han d'educar una mica les oïdes i nosaltres no som mestres de res. Ens pregunten sempre sobre el català i no sé quines històries: ens és igual, això, el que volem és fer música i si ens expressem en català és perquè és com ho fem habitualment,

Marc: "Hi ha d'haver un relleu generacional, però també musical. Els grups d'aquí s'han d'obrir a noves sonoritats."

no com una arma política. Però això no vol dir que al pròxim disc no cantem en castellà, anglès o xinès.

—Costa cantar en català una música que sembla feta a mida de l'anglès?

—M. M.: Això és pel costum de sentir-ho en anglès. Jo no havia sentit ningú cantant en català música pop, i ara hi estic superacostumat. La cultura anglosaxona ens envaeix i per això la gent escolta música en anglès. També potser perquè té més qualitat.

—Però sembla complicat, fent pop alternatiu, traslladar a una llengua llatina la contundència i brevetat de l'anglès.

—M. M.: No hi estic d'acord. La Laura ha aconseguit igualar la fonètica anglesa, posant-la en paraules catalanes igual de bé. No sona a català pagès: aconsegueix tenir una sonoritat bastant afí a l'anglesa. Per tant, no és impossible.

—L. C.: El que faig és descartar les paraules que tenen segons quines sonoritats. És un trencaclosques: haig de buscar mots monosil·làbics i amb moltes "i" i "u", com en l'anglès.

—Creieu que sou representatius d'una generació que relativitza valors polítics i es caracteritza per una certa ambigüitat sexual?

—L. C.: Sí, el disc i la nostra manera de ser és el que vivim i veiem. La majoria dels meus amics no voten, perquè estàs en una revisió constant del que vols i el que t'envolta. Jo sóc carnada de publicitat, perquè això és el que ven. Però sóc així, perquè és el que m'agrada. Si et fixes en la publicitat, cada vegada es juga més amb l'escepticisme, amb l'ambigüitat... I jo sóc molt estereotipada.

—El grup, doncs, també ven una imatge.

—L. C.: La imatge ho és tot. Jo podria cantar el mateix, però si anés rossa potser no funcionaria. Ara, com que vaig rapada i em moc d'aquesta manera... No em deixo créixer el cabell perquè sóc intel·ligent i sé que ara no toca. M'agrada dur-lo així, però sé que altrament no se m'identificaria. Però no vol dir que sigui una estratègia comercial.

Núria Zayas

PROGRAMACIÓ TEATRAL

Centre Cultural d'Almussafes

Divendres 18 de maig, a les 22.30 h.

"POR MENJAR-SE ÀNIMA"

De Rainer W. Fassbinder

Companyia TANTARANTANA

Versió catalana: Ramon Farrés i Theres Moser.
Intèrprets: Pepa López, Nacho Fresnada, Pep Armengol, Gabriela Flores, Lluïsa Castell, Francesc Pujol i Laura Jau.
Direcció: Carme Portaceli.
Premi de la crítica 2000 a la millor interpretació

Divendres 8 de juny, a les 22.30 h.

Pasionaria "PASIONARIA"

Companyia BAMBALINA TITELLES

Intèrprets: Cristina Andreu, Esperança Giménez, Gemma Miralles i David Durán.
Direcció: Jorge Picó.